

Gollsner

Kaua aega tagasi, siis, kui ei olnud veel telefone, tahvelarvuteid ega sülearvuteid, elas Ina jõe-äärses asulas, viljahoidla all vana hiir Gollsner. Ta oli oli pärit vanast hiirte perekonnast, kes juba keskajal elasid linnamüüri väravates. Gollsneril oli pruunid karvad, koonul paksud vuntsid ja – nagu tõelisel hiirel kunagi – märkimisväärse suurusega saba. Elukas oli kolmeaastase lapse suurune, lisaks oli tal suur kõht, mis polnud niivõrd tema ahnuse, kuivõrd viljahoidlasse piiramatu juurdepääsu tagajärg. Suur kõht põhjustas Gollsnerile tihti probleeme, muuseas pidi oma lemmikpükstesse närima kõhu tarvis suure augu ning samuti pidi ta pidevalt suurendama oma viljahoidla-aluse uru sissepääsu.

Gollsner oli loomasõbralik, eriti meeldisid talle hobused, aga ta kartis õudselt inimesi. Igal ööl nuuskis viljahoidlas ning mõnikord julges ta ka välja minna. Siis istus ta Ina jõe kaldal ja mõtiskles oma esivanematest ning sellest, et ta on oma perekonna viimane esindaja. Varahommikuti, kui saabusid inimesed, lukustas hiir end oma urgu. Gollsner elas rahulikku ja jõukat elu. Kuid ühel päeval kõik muutus...

Ühel sügisõhtul jäi viljahoidlasse ööbima üks kaugelt tulnud noormees. Ta seadis end seina ääres sisse ja jäi une tulekut oodates mõttesse. Siis, nagu igal õhtul, tuli Gollsner julgelt oma urust välja ja hakkas vilja metallist ämbrisse korjama. Seda tegi ta öösiti ikka, et oleks, mida järgmine päev nosida. Gollsner oli harjunud, et ta on öösiti viljahoidlas üksinda ega toimetanud eriti vaikselt. Tukkuv noormees aga kuulis kolinat ja hiilis vaikselt hääle suunas. Ja kui ta siis nägi hiigelsuurt hiirt näritud aukudega pükstes, jooksis ta kõvasti kisendades viljahoidlast välja. Appi karjudes äratas ta terve asula ja rääkis kõikidele uskumatust elukast, kes tahtis teda rünnata. Elanikud alguses ei uskunud võõrast, aga nähes tema ehedat hirmu, otsustasid nad asja uurida. Relvastatud asunikud hakkasid viljahoidlat läbi otsima. Nad vaatasid igasse nurka ja prkku, kuni avastasidki sissepääsu Gollsneri urgu. Nad said aru, et tegemist ei ole tavalise hiirega. Linnakodanikud otsustasid ohtliku olendi kinni püüda ja asulast välja viia. Mõne aja pärast pääsesid nad urgu sisse ja otsisid selle

põhjalikult läbi. Nad olid väga üllatunud, sest leidsid sealt rohkem inimeste kui hiirte asju. Gollsneri varade hulgast leiti valge münt, joonistus kirikust ning kaitsemüürist pärinev kivi. Sellest kõigest üllatunud ja ehmunud linnaeleanikud arvasid, et Gollsner on seotud saatanaga. Raevukalt ja verejanuliselt otsustasid nad kõik hävitada ja otsisid paaniliselt ehmunud olendit.

Samal ajal lipsas Gollsner viljahoidla all asuvast august välja ja jooksis mööda Ina jõe kallast. Ta jooksis kogu jõust edasi, möödus mitmest jõekäänust ja kõssitas korduvalt puude taha, et hinge tõmmata ja kuulatada. Hirmul, kurb ja meeleheites ei teadnud ta, mis edasi saab. Kui ta lõpuks leidis, et on jälitajad maha raputanud, istus ta puu varju ja jäi magama. Ta nägi unes oma pere, ema, kes küpsetas kooki ning isa, kes luges talle muinasjuttu. Järsku ärgas ta koerte haukumise ja inimeste karjumise peale. Nad olid tema jälil... Jälitajad polnud kaugel. Agressiivsed koerad olid juba kohe tema saba taga. Gollsneril ei olnud kuhugile peitu pugeda ja ta hüppas jõkke. Ta ujus Oderi jõe poole ja kadus jõe sügavustesse. Sellest hetkest alates pole temast midagi kuulnud...

Siiamaani ei tea keegi täpselt, kas hiigelhiir hukkus sel päeval või mitte. Mõned arvavad, et ta ei suutnud jõevooluga võidelda. Teiste sõnul jäi ta ellu ja elab tänapäevani Goleniówi metsa kõige kaugemate puude tihedates juurtes. Mõnikord näevad seenekorjajad udusel varahommikul inimeste eest ära jooksva olendi kaugel varju. Aga mida teie arvate, mis temaga ikka juhtus?